

РЕШЕНИЕ

№ 1702

гр. Пловдив, 29.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Иван Г. Бекяров

при участието на секретаря Елена Анг. Апостолова
като разгледа докладваното от Иван Г. Бекяров Административно
наказателно дело № 20225330201786 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление (НП) № 51056-S005738/08.07.2011 г. на заместник-териториален директор на ТД на НАП Пловдив, с което на „***“ АД с ЕИК *** на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 7, ал. 3 от КСО.

Дружеството жалбоподател моли да се отмени НП. Аргументите в жалбата са бланкетни и са свързани с незаконосъобразността на обжалвания акт. В допълнителна писмена молба становището на жалбоподателя се развива в насока за подаването на жалбата в срок, а по същество за погасяване на административнонаказателната отговорност поради изтичане на давността. Освен това се сочи промяна в законодателството и приложението на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. В съдебното заседание законният представител на дружеството поддържа жалбата и допълнителната молба.

Въззиваемата страна ТД на НАП Пловдив, чрез процесуалния си представител, моли съда да остави жалбата без разглеждане, по същество се предлага да се приеме за неоснователна, а обжалваният акт да бъде потвърден като законосъобразен.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред.

По отношение на срочността на жалбата съдът съобрази, че върху НП е отбелязано с резолюция на и.д.зам.-директор на ТД на НАП Пловдив, че следва да се счита за надлежно връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН от дата 25.04.2019 г., поради многократни опити лицето да бъде открито на посочения от него адрес, който извод е направен въз основа на доказателствата по делото. Същото е влязло в сила на

02.05.2019 г. Отбелязването върху наказателното постановление за връчването му по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН от страна на наказващия орган не е обвързващ за съда, който е длъжен да направи самостоятелна преценка за спазване предпоставките за връчване по обсъждания ред.

За да се счита постановлението за редовно връчено по този ред е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки – деецът да не е намерен на посочения по преписката адрес и новият му адрес да не е известен. Константна е съдебната практика, че за да е налице първата предпоставка не е достатъчно лицето инцидентно да не е открито на известния от органите адрес, а да се констатира, че трайно е преустановило връзката си с него и го напуснало. Затова е установено правилото, че, за да се докаже това обстоятелство по несъмнен начин, е необходимо служителят по връчване да е посетил адреса неколккратно, но не по-малко от два пъти и то в различно време - така Определение № 1376 от 21.09.2021 г. по к. ч. адм. н. д. № 2438 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Определение № 66 от 11.01.2019 г. по к. ч. адм. н. д. № 32 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив и др. Следва да се съобрази и че едно от тези посещения е необходимо да бъде във време, в което лицето би се очаквало да бъде на адреса – за физическите лица в извънработно време, а за юридическите – в работно време.

Съобразно представените към делото писмени доказателства тези условия по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не са налице. От приложения преписката протокол за извършена проверка № 3699/12.10.2011 г. се установява, че регистрираният адрес на жалбоподателя в гр. ***, ул. „****“ № 1 е посетен еднократно на 12.10.2011 г. в 10:45 часа, като е констатирано, че към този момент обектът не работи, няма портиер или друг служител, който да получи постановлението, като на входната врата е поставен катинар. Същевременно по делото има данни, че дружеството е афиширало пред приходната агенция и друг адрес като такъв за кореспонденция – ***. На него именно е оформен акта за установяване на административно нарушение (АУАН) като връчен на 11.01.2011 г. при условията на отказ за получаване. На този адрес обаче съвсем не е направен опит за връчване, като липсва каквато и да е било индичия за това. Вместо това приходната агенция е направила предходен опит за връчване на адреса в гр. *** чрез куриер, който е отбелязал не, че не е открито лице за връчване, а „не съществува“, като не става ясно дали не съществува адреса или дружеството на адреса. В тази връзка следва да се отбележи, че писмото, изходящо от Общинска администрация – *** с № 12-00-220-1 от 08.06.2022 г. не следва да се приема за безкритично. Действително с него общинската администрация уведомяват ТД на НАП Пловдив, че в националния класификатор на пътните артерии и адреси в НБД „Население“ не съществува административен адрес в гр. *** с наименование ул. „****“ № 1. Същото писмо обаче не уточнява дали информацията се отнася до момента на издаването му през 2022 г., или въобще не е съществувал никога, или към 2011 г. не е съществувал, когато е бил търсен нарушителят. От друга страна очевидно е, че служителите на ТД на НАП са откривали производствената база на дружеството преди и след издаване на постановлението, доколкото са извършвани различни служебни дейности – от извършване на проверка до опис на недвижими имуществе. Следователно на въззиваемата страна е била известна локацията, посочена като адрес на дружеството и затова не може да се направи извод, че именно поради несъществуването на този адрес в посочения класификатор не е било връчено постановлението. Всъщност изводът на съда сочи на неполагане на достатъчно усилия за връчването му от страна приходната агенция, а оттам и на неправилно приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН.

Изложените данни по никакъв начин не са достатъчни, за да се обуслови извод, че деецът трайно е прекъснал връзката си с известния по преписката и вписан в Търговския регистър адрес. Те могат да доведат до заключение, че към датата на

посещението обектът не е работел и е бил заключен, а не че лицето е напуснало адреса.

Отделно от това, по делото са налични доказателства за надлежно връчване на редица документи лично на представляващия дружество преди изводите за редовно връчване по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН към 25.04.2019 г. - Акт за дерегистрация по ЗДДС № 1609917012488309/01.08.2017 г.; Протокол за опис на недвижим имот изх. № 8496/2009/000044/06.02.2012 г.; Съобщение за насрочване на опис изх. № 8496/2009/000039/01.02.2012 г., което изключва твърденията, че са извършвани многократни опити да се открие нарушителя на адреса на седалище и управление на дружеството.

Ирелевантно се явява обстоятелството, че към 18.02.2022 г. жалбоподателят е узнал за обжалваното наказателно постановление. Срокът за обжалване тече не от узнаването за съществуването му, а от връчването на наказателното постановление, доколкото единствено с последното действие санкционираното лице ще може да се запознае с фактическите рамки на обвинението за извършване на нарушение, приетите за нарушена и санкционна норма, наказанието и останалите мотиви на наказващия орган да издаде акта.

От гореизложеното единствено възможен за съда е изводът, че от представените по делото и преписката доказателства не се установява да са налице предпоставките на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, поради което изцяло незаконосъобразно се явява вписването, направено през 2019 г., че постановлението следва да се счита връчено и то от дата 25.04.2019 г.

В този смисъл е и практиката на Административен съд - Пловдив по сходни случаи – Определение № 908/07.06.2022 г. по ЧКАНД № 1366/2022 г. по описа на АС - Пловдив, Определение № 923/08.06.2022 г. по ЧКАНД № 1215/2022 г. по описа на АС - Пловдив, Определение № 1029/27.06.2022 г. по ЧКАНД № 1216/2022 г. по описа на АС - Пловдив, Определение № 1101/08.07.2022 г. по ЧКАНД № 1414/2022 г. по описа на АС - Пловдив, Определение № 1100/08.07.2022 г. по ЧКАНД № 1365/2022 г. по описа на АС - Пловдив и др.

С оглед на така изложеното, жалбата се явява подадена в срок, поради което е и процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна поради следното.

От фактическа страна:

На 08.10.2010 г. на дружеството жалбоподател „*** ** – *** АД била извършена проверка относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. Проверката била извършена от *** С. С. П. и оформена в протокол за извършена проверка с № 3151 от 08.10.2010 г. Резултатите от проверката показали, че дружеството жалбоподател в качеството на осигурител не е спазило срока за внасяне по сметка на ТД на НАП – Пловдив на дължимите осигурителни вноски за фондовете на държавното обществено осигуряване (ДОО) върху начислените трудови възнаграждения за периода от 01.08.2010 г. до 31.08.2010 г. на работещите в дружеството тридесет лица по трудови правоотношения. Възнагражденията за месец август 2010 г. са начислени на 30.09.2010 г., но не са изплатени. Дължимите осигурителни вноски за фондовете на ДОО били в размер на 2484,98 лв. и следвало да бъдат внесени до края на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът, т.е. до 30.09.2010 г. Те обаче не били внесени нито в законоустановения срок, нито и към момента на съставяне на АУАН (11.01.2011 г.). Размерът на вноските служителът на ТД на НАП – Пловдив установил въз основа на представени от дружеството документи на 12.10.2010 г. в изпълнение на задълженията си за предоставянето им съгласно ПИП серия АА № 0061374 от 08.10.2010 г. Прието е, че нарушението е извършено на след датата 30.09.2010 г. Нарушението било установено на 12.10.2010 г. при представянето

на справки образец КД 127 и КД 128.

Въз основа на резултатите от проверката бил съставен АУАН № S005738/11.01.2011 г. за нарушение на чл. 7, ал. 3 от КСО (редакция към 31.07.2010 г.). Актът е съставен в присъствието на свидетел и представляващия дружеството към момента на съставянето му, М. Е. И., в който смисъл е отбелязването по партидата на дружеството в ТР към АВ. Актът е връчен при отказ на представляващия дружеството да получи екземпляр от него и да се подпише върху акта, който отказ е извършен в присъствието на двама свидетели, за което те са се подписали.

За извършеното нарушение било издадено обжалваното НП, с което на дружеството била наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 355, ал. 1 от КСО.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля И. В. – свидетел по акта, както и от приложените към административнонаказателната преписка и делото писмени доказателства, надлежно приобщени към доказателствения материал, включително АУАН, искане вх. № С220016-000-074104/18.02.2022 г. от дружеството жалбоподател, разпореждане изх. № С220016-137-00002448/28.02.2022 г. на публичен изпълнител към ТД на НАП – Пловдив, удостоверение за извършено връчване по електронен път от 22.02.2022 г., два броя становища с изх. № 2116-21/28.03.2019 г. и № 2116-21¹/20.05.2019 г. на юрисконсулт към ТД на НАП – Пловдив, ПИП серия АА бл. № 0051283 (№ 3699) от 12.10.2011 г., ПИП серия АА бл. № 0061374 (№ 3151) от 08.10.2010 г., справка за възнагражденията, върху които се дължат задължителни осигурителни вноски за работниците и служителите от дружеството жалбоподател, справка за лицата, работещи по трудови/без трудови (граждански) правоотношения в обект на дружеството жалбоподател, справка за задълженията на задълженото лице към дата, платежни нареждания, справки за актуално състояние на всички трудови договори на физическо лице и дружеството жалбоподател, 2 бр. справки за задълженията на осигурител по Декларация обр. 6, 3 бр. декларации от лице, работещо по трудово/гражданско правоотношения, справка за задълженията на задълженото лице, акт за deregистрация по ЗДДС № 160991701248809/01.08.2017 г., протокол за описа на недвижим имот изх. № 8496/2009/000044/06.02.2012 г., съобщение за насрочване на опис изх. № 8496/2009/000039/01.02.2012 г., писмо изх. № 12-00-220-1/08.06.2022 г. на Общинска администрация – ***, протокол изх. № С210016-026-0008938/26.02.2021 г., протокол изх. № С210016-026-0007326/18.02.2021 г., 10 бр. копия на пликове за изпращане на пратка по куриер ведно с 5 бр. известия за доставяне. Показанията на свидетеля съдът намира за обективни, непротиворечиви и подкрепени от останалите събрани писмени доказателства. В този смисъл свидетелят потвърждава авторството на акта и че същият е съставен въз основа на лични впечатления на актосъставителя и след преценка на събраните доказателства.

Относно приложението на процесуалните правила:

Предвид приетото по-горе от съда нередовно връчване на НП, следва да се приеме, че и към настоящия момент административнонаказателното производство продължава да е висящо, а постановлението подлежи на преценка по същество.

При съставяне на АУАН и издаване на атакуваното НП са спазени всички изисквания, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН относно задължително съдържание на актовете. Констатира се обаче нарушение, касаещо налагането на санкция на дружеството жалбоподател с въпросното наказателно постановление, което е съществено, опорочава административнонаказателното производство и нарушава правата на дружеството жалбоподател.

В административнонаказателния процес намират приложение правилата за

преследвателната давност, уредена в чл. 34 от ЗАНН и чл. 80 и чл. 81 от НК, която ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт наказателната/административнонаказателната отговорност на дадено лице. Преследвателната давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението - чл. 80, ал. 3 от НК и тече до реализиране на наказателната/административнонаказателната отговорност на дееца с влязъл в сила акт. Бездействието на държавата чрез нейните органи от друга страна и възпрепятстването на продължително поддържане на състояние на възбудена, но нереализирана репресия чрез наказателна/административнонаказателна отговорност, обуславя въвеждането на института на абсолютната давност. Тя изключва наказателното/административнонаказателното преследване като поставя краен срок за това, независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност - чл. 81, ал. 3 от НК.

Съгласно задължителните указания на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС в административнонаказателния процес намира субсидиарно приложение абсолютната преследвателна давност от четири години и половина. Същата тече от довършване на деянието до влизане в сила на наказателното постановление и в този срок държавата е длъжна чрез органите да приложи легитимната си репресия пред санкцията да не може да го стори след това.

В процесния случай нарушението се твърди да е извършено на 01.10.2010 г., доколкото дружеството е имало задължение да внесе дължимите осигурителни вноски за фондовете на ДОО до края на месеца, през който е положен трудът, който в случая е 30.09.2010 г. Към датата на издаване на АУАН и НП, предвидените в чл. 34 от ЗАНН давностни срокове не са били изтекли. Бездействието да се връчи НП в продължение на приблизително дванадесет години предвид приетото становище за невръчването му обаче, е довело до изтичане на абсолютната преследвателна давност на 01.04.2015 г. - четири години и половина след извършване на нарушението на 01.10.2010 г. Следва да се посочи, че същият срок е изтекъл дори и да се приеме, че постановлението е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 25.04.2019 г. Оттук и първоначалният факт на погасяване на негативните последици от поддържането на висящо административнонаказателно преследване е предхождал изводите на органа за редовно връчване по специалната разпоредба. Следвало е той да направи правилна преценка и да зачете настъпването на абсолютната преследвателска давност и да не предприема действия по реализиране на административнонаказателна отговорност.

Съгласно чл. 34 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, а образуването се прекратява, при изтичане на предвидената в закона преследвателска давност.

Съгласно задължителните указания на ППВС № 10 от 28.09.1973 г. по н. д. № 9/1973 г. съдилищата са длъжни да следят служебно за изтичане на давностните срокове в административнонаказателния процес.

Съгласно чл. 63, ал. 6 от ЗАНН съдът независимо от материалната законосъобразност на постановлението, го отменя и прекратява административнонаказателното производство, в случаите предвидени в закон, един от които е изтичане на преследвателската давност по чл. 34 от ЗАНН.

Съгласно изричния текст на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН това следва да стане с решение, а не с определение, който акт намира приложение само при прекратяване на съдебното производство (в който случай постановлението влиза в сила), но не и при отмяната му и прекратяване на административнонаказателното производство.

В този смисъл е и трайната практика на ВКС, приемаща, че в случай на вече

издаден първоинстанционен санкционен правораздавателен акт (каквато роля изпълнява наказателното постановление), ако основанията за прекратяване на наказателното производство настъпят пред въззивната инстанция (каквото се явява районния съд) или пред касационната инстанция, те се произнасят с решение, доколкото вече издаденият правораздавателен акт не може да се отмени с определение. Така Решение №149/08.10.2020 г. по дело №707/2020 г. на ВКС, Решение № 500 по наказателно дело № 1729/2014 г. на III н.о. на ВКС, Решение № 26/13.05.2019 г. по дело №1239/2018 на ВКС, Решение №209/27.12.2019 по дело № 614/2019 г. на ВКС.

Всичко изложено обуславя извода, че дружеството жалбоподател не може да бъде санкционирано, доколкото държавата е бездействала и е надхвърлен срокът, позволяващ налагане на санкция, т.е. изтекла е предвидена в закона давност. Санкцията от това поведение следва да се поеме от държавата и тя се състои в отмяна на наказателното постановление именно поради тази причина. Съгласно чл. 34 от ЗАНН изтичането на абсолютната давност се явява безусловна пречка пред продължаващата висящност на административнонаказателния процес, поради което и след отмяната на постановлението административнонаказателното производство следва да се прекрати, без за съда да съществува възможност да разгледа материалноправния спор по същество.

По разностките:

С оглед изхода на спора разноски са дължими на дружеството жалбоподател, доколкото то е правоимащата страна с оглед изхода на делото. Същото обаче не е претендирал присъждането на такива, нито има доказателства да са били извършени, поради което и разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 51056-S005738/08.07.2011 г. на заместник-териториален директор на ТД на НАП Пловдив, с което на „***“ АД с ЕИК *** на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 7, ал. 3 от КСО.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство срещу „***“ АД за нарушение по чл. 7, ал. 3 от КСО, вменено с АУАН № S005738/11.01.2011 г. и НП № 51056-S005738/08.07.2011 г., издадено от ТД на НАП - Пловдив.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК на касационните основания по НПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____